USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. B.,** zast. Mgr. Tomášem Těšitelem, advokátem se sídlem tř. E. Beneše 1527, Hradec Králové 12, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2018, č. j. OAM-780/ZA-ZA11-ZA08-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 6. 2019, č. j. 31 Az 10/2018 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Tomáše Těšitele **se určuje** částkou 3400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému usnesení (dále jen „napadené usnesení“) Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž bylo řízení o žalobě zastaveno podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnuto, že se stěžovateli neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[2] V průběhu řízení před krajským soudem žalovaný krajskému soudu sdělil, že aktuální místo pobytu stěžovatele mu není známo. V evidenci vedené žalovaným byl naposledy stěžovatel hlášen k pobytu v Pobytovém středisku v B. J. od 2. 4. 2019, ke dni 3. 4. 2019 však je evidován stěžovatelův svévolný odchod. Žalovaný doplnil, že žalobce naposled pobýval na základě propustky od 28. 12. 2018 do 4. 2. 2019 na adrese K. 12, P. 4. Krajský soud dále sám pátral po místu stěžovatelova pobytu, přičemž správa uprchlických

zařízení Ministerstva vnitra mu přípisem ze dne 24. 4. 2019 sdělila, že stěžovatel byl ubytován v přijímacím a pobytovém středisku Zastávka v období od 18. 8. 2018 do 2. 4. 2019. Poté byl přemístěn do pobytového střediska B. J., B. p. B., kam se ale nedostavil. Dne 3. 4. 2019 byl stěžovatel vyřazen z evidence ubytovaných z důvodu svévolného odchodu. Žádné další informace Správa uprchlických zařízení o stěžovateli neměla. Ředitelství služby cizinecké policie na dotaz krajského soudu dne 26. 4. 2019 sdělilo, že poslední nahlášená adresa pobytu stěžovatele od 2. 4. 2019 je Pobytové středisko B. J., B. p. B., a to až do jeho svévolného odchodu dne 3. 4. 2019. Současné místo pobytu není známo. Ustanovený zástupce stěžovatele na dotaz krajského soudu dne 9. 5. 2019 sdělil, že mu stěžovatel žádnou novou adresu či jinou změnu nesdělil a o faktickém pobytu stěžovatele se mu nepovedlo získat informace. Krajský soud dále zjišťoval, zda se stěžovatel nezdržuje na adrese uvedené žalovaným dne 5. 4. 2019 – K. 12, P. 4. Pokus o zjištění aktuálního pobytu stěžovatele však byl neúspěšný. Z těchto důvodů krajský soud shledal, že jsou dány předpoklady pro zastavení řízení dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 33 písm. b) zákona o azylu.

[3] Stěžovatel v kasační stížnosti obecně uplatnil kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. V konkrétní rovině pak namítl, že krajský soud se v napadeném rozsudku řádně nevypořádal s námitkou, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu opakovaného porušení povinností žalovaného vyplývajících z § 2 a 3 zákona 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) a porušení povinností v kontextu zákona o azylu. Stěžovatel namítal, že žalovaný při svém rozhodování nedbal dostatečně povinnosti zjistit řádně stav věci a náležitě se nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci a se skutečnostmi uvedenými stěžovatelem v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a při pohovorech v průběhu řízení před žalovaným, což vzhledem k nezákonnosti a předčasnosti zastavení řízení musel. Z napadeného rozsudku není zřejmé, jak se krajský soud s důvody uváděnými stěžovatelem vypořádal, což jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[4] V průběhu řízení před krajským soudem zjevně nebyly naplněny důvody pro zastavení řízení. Krajský soud nevyužil všechny možnosti ke zjištění pobytu stěžovatele a navíc zcela opomíjí relevantnost jeho dočasného zmizení, neboť po dlouhou dobu byl dohledatelný a nedá se očekávat, že by jeho dočasná nekontaktnost měla základ v jeho snaze se soudnímu řízení vyhýbat.

[5] Stěžovatel je dále přesvědčen, že řízení před žalovaným bylo zatíženo vadami dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro které mělo být krajským soudem zrušeno. Tento svůj závěr opírá o nedostatečné množství relevantních podkladů, které si žalovaný a zejména pak krajský soud pro svá rozhodnutí opatřili, a to ve vztahu k reálné situaci v konfliktem zasažených částech Gruzie jakožto země stěžovatelova původu a vlivu těchto střetů na další lokality v zemi. V důsledku absence relevantních podkladů a zjištění tak žalovaný a následně ani krajský soud neměli možnost objektivně posoudit možnost ohrožení života nebo jiné závažné újmy bezprostředně hrozící stěžovateli při návratu do Gruzie. Tato tendence vůči stěžovateli s ohledem na získaný přízvuk je pak více než pravděpodobná. S podobnými snahami o různé druhy „pomsty“ na všech, byť i jen zdánlivých, sympatizantech dřívějších agresorů, se dá setkat napříč celou Gruzií a ochrany se nedá dovolat, neboť tyto tendence jsou státními orgány tolerovány. Zcela jsou opomíjeny

povinnosti vyplývající z azylového zákona, které konkrétně definuje např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38.

[6] Stěžovatel má za to, že jeho kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy. Krajský soud dle názoru stěžovatele pochybil, když z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, jak se vypořádal s konkrétními tvrzeními stěžovatele, která nepochybně mohou mít význam z hlediska možného naplnění podmínek pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, resp. rozhodnutí o příslušnosti České republiky k posouzení jeho azylové žádosti. Toto zásadní pochybení krajského soudu mohlo mít nepochybně dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Také Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval, že je povinností krajských soudů vypořádat se v odůvodnění svých rozhodnutí se všemi námitkami účastníků řízení. Pokud krajský soud tuto judikaturu nerespektoval, je nepochybně dán důvod přijatelnosti kasační stížnosti stěžovatele dle § 104a s. ř. s.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout pro nedůvodnost.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[10] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4)

v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[11] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[12] Institut nepřijatelnosti je přitom v kasačních stížnostech směřujících proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany aplikovatelný nejen v případě kasačních námitek směřujících proti meritornímu posouzení otázek mezinárodní ochrany, ale i v případě kasačních námitek směřujících proti procesnímu postupu krajského soudu (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 Azs 240/2016 - 28, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti stanovení krátké lhůty pro doplnění blanketní žaloby o žalobní body; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2012, č. j. 8 Azs 16/2012 - 10, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti fikci doručení formuláře o majetkových poměrech a proti neustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem; či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 136/2016 - 21, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost, podle níž krajský soud nesplnil povinnost učinit všechny potřebné úkony ke zjištění stěžovatelova pobytu a nepokusil se stěžovateli doručovat na jeho poslední známou adresu).

[13] V dané věci stěžovatel, byť zcela vágně, poukazuje na vady v procesu předcházejícím zastavení řízení před krajským soudem podle § 33 písm. b) zákona o azylu (tj. z důvodu neznámého pobytu cizince). Touto otázkou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v nedávném rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 169/2018 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, přitom shledal, že „[r]ozhodnou skutečností pro aplikaci § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek.“ Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit. Uvedené požadavky jsou na krajský soud kladeny proto, že v případě zastavení řízení krajský soud neprojednává žalobu věcně. Aby bylo zachováno právo žalobce na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), je tudíž krajský soud povinen vynaložit patřičné úsilí směřující ke zjištění místa pobytu žalobce, aby bylo zřejmé, že je zjistit nelze.* (...) V *případech, kdy soud ověřuje údaje o místě pobytu žadatele o mezinárodní ochranu, je na místě učinit dotazy přinejmenším dotazem u žalovaného a také u Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se jedná o dva evidenční orgány, které mají podle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45).*“ K obdobným závěrům dospívají i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, ze dne 6. 8. 2009,

č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, ze dne 12. 7. 2016, č. j. 7 Azs 88/2016 - 27, či ze dne 20. 6. 2018, č. j. 8 Azs 229/2017 - 39. Z posledně uvedeného rozsudku nadto vyplývá, že kasační stížnost směřující proti usnesení o zastavení řízení ve věcech azylu lze projednat v režimu nepřijatelnosti.

[14] V dané věci přitom krajský soud postupoval zcela v souladu s uvedenou judikaturou, když učinil dotaz stran pobytu stěžovatele na žalovaného a dále na cizineckou policii. Nadto učinil dotaz i na ustanoveného zástupce stěžovatele, ani ten však soudu nesdělil místo pobytu stěžovatele. Za této situace tedy nelze krajskému soudu vytýkat, že nevynaložil patřičné úsilí směřující ke zjištění místa pobytu stěžovatele. Krajský soud postupoval v souladu s uvedenou judikaturou. Je přitom irelevantní, zda byl stěžovatelův pobyt později zjištěn, jak (zcela nekonkrétně) tvrdí jeho zástupce v kasační stížnosti. Předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem je usnesení, kterým bylo zastaveno řízení před krajským soudem z důvodu neznámého pobytu v danou dobu (zastavující usnesení bylo krajským soudem vydáno dne 3. 6. 2019), stěžovatel přitom ani v kasační stížnosti netvrdí, že by v tuto dobu byl jeho pobyt znám, v důsledku čehož by nebylo možné postupovat podle shora citované judikatury.

[15] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. K dalším kasačním námitkám, směřujícím proti postupu žalovaného v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přitom nezbývá než konstatovat, že tyto se zcela míjejí se skutkovými i právními důvody napadeného usnesení krajského soudu, a proto z povahy věci nemohou být důvodné, tím spíše ani přijatelné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[16] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[17] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem usnesením ze dne 23. 3. 2018, č. j. 31 Az 10/2018 – 14, ustanoven zástupcem Mgr. Tomáš Těšitel, advokát se sídlem tř. Edvarda Beneše 1527/76, Hradec Králové, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé – kasační stížnost) v částce 3100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu